

Kalp Kiblem

– GürhanGürses · 28 Ağustos 2015

- Nen var? diyor bir dost. "Son günlerde bir haller oldu sana?"
- Nem yok ki! diyorum. "Bir yüreğe tıka basa sen doldursunlar sonrada boşaltsınlar o kalbi"
- Yani? diyor bir izah bekleyerek...
- Kalbimde nem var gözlerimden süzülüp gelen... Ve o nemi silip kurutması gereken bir papatya yaprağı lazım. Eksik olan bu yaşamımda, gözlerimdeki kuruluk, kalbimdeki kuraklık, aklımdaki kavrukluğ bundan!"
- Konuş o zaman onunla, kendini mi cezalandırıyorsun böyle?
- Yüzüm yok ona karşı, diyecek hiçbir şey bulamıyorum onunla konuşunca! Hatalıyım diyeceğim, özür dileyeceğim, beni affetmesini dileyeceğim ama yapamıyorum. Ona bir pencere ya da kapı olamadım. Tutup ellerinden benimle evlen diyemedim, benimle ömrünü paylaş diyemedim. Tükendim bunu diyemediğim için! Oysa ona ne kadar da ihtiyacım var belki de iyi gelecektik birbirimize.
- Allah yardımcın olsun.
- Amin.

.....

28 Ağustos 2015 Cuma...

Elazığ'dayım.

Yıldızların altında serin bir gecenin ortasında bir fincan kahveyle ona sesleniyorum.

Yüreğim tarumar, aklım hak ile yeksan, ömrüm derbeder...

Rotam o, pusulam...

Mektup adresim, kalp kiblem...

Ebedi sevdiğim, ezeli...

Sen bu canın en güzeli...

Ben sensiz bu dünyanın en rezili...

Bazen yazmak iyi geliyor kalbe.

Kalemi alıyorum elime ve başlıyorum hitaba.

İçimdekiler ne deftere yetiyor, ne de kitaba.

Akıl bir çıkış yolu buluyor.

Kalp soluklanıyor.

Deşarj oluyor can.

Bazen yazmak iyi geliyor bana.

Ona duygularımı bir kez daha yazma gereği duydum.

Bende olduğunu bilmesini istiyorum.

Beni unutmamasını...

Var olduğumu ve onu düşündüğümü aklımdan çıkarmamasını arzuluyorum.

Bu boş bir heves ya da arzu değil tam tersine dolu dolu bir tutku baştan ayağa kadar tesir eden bir aşk

ve ona ayarlı bir ömür...

O benim kalem ucum, sayfam...

Deftere nakşettiğim duygum...

Ömrüme aşk ettiğim...

Çok dolmuşum onun hasretiyle, hani diyorum şöyle bir dokunsa var ya bana, ona coşkun seller gibi katla katla ağlayacağım. Mendil yetmeyecek yaşlarıma!

Neler yazmışım ona bir bakın Allah aşkına:

- Tek seni sevdim. dedi "Tek sana yandım, sana kandım, bu ömrü tek sana bandım kuru bir ekmeği sıcak bir çorbaya banar gibi hem de! Gökte tek kalan yıldız gibi, dağda tek kalan ağaç gibi... İlk düşen yağmur damlası gibi, ilk açan papatya gibi ilkbaharda. Ben seni hep tek sevdim ve tek geçtim."

O kadar çok şey var ki ona yazmam gereken...

Ömrüm yettiğince kaleme alacağım zaten.

Okur mu okumaz mı, görür mü görmez mi bilmiyorum ama şu gökyüzü altında şu yeryüzü üstünde olduğunu bilmem bile bana yeterli şu an. Kendimi onun varlığıyla teselli ettiğimi bilmesini istiyorum. Ve darağacımdaki bütün kelimelerin onunla anlam bulduğunu, onunla cümlelerde yer bulduğunu ve tek onu anlattığını bilmesini istiyorum. Zaten cümle alemin bildiğini onun da bal gibi bildiğini biliyorum.Yani onu sevdiğimi...

Benden onu çekip alsalar var ya inanın geride hiçbir şey kalmaz.

Çiçeğe durmayan bir dal gibi kalırım.

Bal yapmayan bir arı...

Güneşi olmayan bir gökyüzü...

Mavisini kaybeden bir deniz...

Kuşlarını yitiren bahçe..

Yani şunu demek istiyorum benden onu çekip alsanız geride bir HİÇ kalır.

- Seni yazdığım ya da anlattığım zaman hiçbir şeyim kalmıyor. Hastaysam iyileşiyorum moralim bozursa düzeliyor, umutsuzsam umutlanıyorum, çirkinsem güzelleşiyorum. Boydan boya çiçeklenen ağaca dönüyorum. Ben seninle anlam buluyorum, seninle yaşamaya tutunuyorum. Sorma bir şenleniyorum ki seninle o kadar olur! Bana birazcık sen iyi geliyor, hastaya gece yarısı verilen bir tas su gibi...

.....

- Nen var? diyor bir dost. "Son günlerde bir haller oldu sana?"

- Nem yok ki? diyorum oturup ağlıyorum halime bir güzel.

Sayıklamalarımda hep o var.

Ayıklamalarımda hep o var.

Bir insan ancak o varken güzel olabilir.

Bu kadar iddialıyım işte!

Bir insan ancak onu severse özel olabilir.

Bu kadar onun tarafgiriyim işte.